

Prof. dr hab. Zbigniew Kobyliński
Instytut Archeologii
Wydział Nauk Historycznych
Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie



Warszawa, 23 listopada 2023 r.

Recenzja osiągnięć naukowych
dr Adrianny Szczerby
w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie archeologia,
prowadzonym przez Komisję Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych
w dyscyplinach archeologia i filozofia

Podstawy formalno-prawne sporządzenia recenzji

Podstawę prawną sporządzenia recenzji stanowi Postanowienie Komisji Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinach archeologia i filozofia z dnia 26 października 2023 r. w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania dr Adriannie Szczerbie stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie archeologia, powołujące mnie na recenzenta w tym postępowaniu.

Recenzję sporządziłem w oparciu o wymagania prawne zawarte w art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

Stwierdzam, iż dokumentację wraz z pismem Komisji Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinach archeologia i filozofia z dnia 26.10.2023 odebrałem w dniu 10 listopada 2023 r.

i obejmuje ona:

1. monografię autorstwa dr Adrianny Szczerby *Kierownictwo Badań and Początkami Państwa Polskiego (1949-1953). Geneza, działalność, znaczenie* [358 stron], opublikowaną w 2021 r. nakładem Wydawnictwa Uniwersytetu Łódzkiego, wskazaną przez dr Adriannę Szczerbę jako osiągnięcie naukowe wynikające z art. 219 ust. 1 pkt. 2a Ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.
2. Autoreferat dr Adrianny Szczerby.

3. Wykaz osiągnięć naukowych dr Adrianny Szczerby, stanowiących jej zdaniem znaczny wkład w rozwój dyscypliny archeologia.
4. Elektroniczne kopie 13 publikacji autorstwa lub współautorstwa dr Adrianny Szczerby, opublikowanych w latach 2012–2019, w tym: dwóch monografii, pięciu artykułów opublikowanych w periodykach i sześciu rozdziałów opublikowanych w pracach zbiorowych.

Jednocześnie oświadczam, iż nie jestem współautorem żadnej z publikacji, ani recenzentem w procesach wydawniczych publikacji przedłożonych mi do recenzji.

Przedstawienie podstawowych danych o kandydatce

Dr Adrianna Szczerba, ur. 30 lipca 1981 r., uzyskała stopień magistra archeologii w roku 2005 na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego na podstawie pracy *Ludwik Kondratowicz (Władysław Syrokomla) i jego zainteresowania archeologiczne*, napisanej pod kierunkiem dr hab. Marii Magdaleny Blombergowej, prof. UŁ. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie archeologii uzyskała w roku 2010, na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego, na podstawie rozprawy *Problem ochrony zabytków archeologicznych na ziemiach dawnej Rzeczypospolitej pod panowaniem rosyjskim*, której promotorem była również dr hab. Maria Magdalena Blombergowa, prof. UŁ., a recenzentami – prof. dr hab. Jacek Lech i prof. dr hab. Rafał Stobiecki. Rozprawa ta została opublikowana w formie monografii w roku 2012 przez Uniwersytet Łódzki.

Od początku swojej kariery zawodowej Adrianna Szczerba związana była, i jest nadal, z Instytutem Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego: w latach 2009–2010 była zatrudniona jako asystent, a od 2011 do chwili obecnej – jako adiunkt w tym Instytucie.

O ile mi wiadomo, dr Adrianna Szczerba nie ubiegała się uprzednio o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego.

Przedstawienie informacji o ocenianych osiągnięciach naukowych

Tytuł osiągnięcia naukowego stanowiącego podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitacyjnego:

Kierownictwo Badań and Początkami Państwa Polskiego (1949–1953). Geneza, działalność, znaczenie

Dane naukometryczne

Sumaryczna punktacja ministerialna publikacji dr Adrianny Szczerby od roku 2017 wynosi zgodnie z informacją podaną przez kandydatkę 452 pkt.

Liczba cytowań publikacji dr Adrianny Szczerby wynosi 42 według wyliczeń programu Publish or Perish 8 na podstawie danych Google Scholar z dnia 16 listopada 2023 r., zaś Indeks Hirscha dla publikacji dr Adrianny Szczerby według wyliczeń tego samego programu wynosi 4. Trzeba zauważyć, że niestety nie są to wysokie wartości tych wskaźników naukometrycznych, co obrazuje stosunkowo niewielki wpływ publikacji kandydatki na międzynarodowe środowisko naukowe.

Informacja o publikacjach dr Adrianny Szczerby po uzyskaniu stopnia doktora

Po uzyskaniu stopnia doktorskiego w roku 2010 dr Adrianna Szczerba opublikowała cztery autorskie książki (monografie naukowe), wszystkie w Wydawnictwie Uniwersytetu Łódzkiego, a mianowicie:

- W roku 2012 – *Problem ochrony zabytków archeologicznych na ziemiach dawnej Rzeczypospolitej pod panowaniem rosyjskim* (287 stron);
 - W roku 2015 – *Szkoła Zgromadzenia Kupców miasta Łodzi (1898–1938)* (224 strony);
 - W roku 2019 – *Dom uczonych. Dzieje kamienicy przy ul. Uniwersyteckiej 3 w latach 1945-2018* (287 stron);
- I wreszcie:
- W roku 2021 – *Kierownictwo Badań and Początkami Państwa Polskiego (1949–1953). Geneza, działalność, znaczenie* (358 stron).

Abstrahując od znacznej wartości naukowej pierwszej z wymienionych monografii, trzeba zauważyć, że jest to zasadniczo rozprawa doktorska autorki (zapewne przeredagowana i zaktualizowana) – nie może zatem niestety być brana pod uwagę w toczącym się obecnie postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Łącznie po uzyskaniu doktoratu, w latach 2010–2023 dr Adrianna Szczerba opublikowała ponadto 21 artykułów naukowych w czasopismach i rozdziałów w redagowanych publikacjach zbiorowych, z czego 20 stanowi publikacje, w których dr

Adrianna Szczerba jest jedyną autorką. Periodyki, w których dr Adrianna Szczerba publikowała swoje artykuły, to *“Analecta. Studia i Materiały z Dziejów Nauki”* (70 pkt, zgodnie z ministerialnym wykazem czasopism punktowanych z roku 2023), *“Kwartalnik Historii Nauki i Techniki”* (100 pkt), *“Przegląd Archeologiczny”* (100 pkt) oraz periodyki ukazujące się w Ukrainie.

Wymienione wyżej publikacje dr Adrianny Szczerby mają zróżnicowaną objętość – od jednej strony do 37 stron druku, zazwyczaj kilka do kilkunastu stron.

Zwraca jednak uwagę fakt, że spośród publikacji dr Adrianny Szczerby z lat 2010–2023 jedynie trzy artykuły opublikowane zostały w obcym języku. Ponownie wskazuje to zatem na niewielki udział kandydatki w międzynarodowym dyskursie naukowym.

Po uzyskaniu stopnia doktora, dr Adrianna Szczerba wzięła czynny udział w latach 2010–2023 w dziesięciu konferencjach naukowych, wygłaszając komunikaty i referaty własne lub przygotowane we współpracy z innymi autorami. Cztery z tych konferencji miały zasięg międzynarodowy i odbywały się zagranicą, wszystkie w Ukrainie: we Lwowie, Kijowie i Charkowie.

Jeśli chodzi o realizowane przez dr Adriannę Szczerbę projekty badawcze, to po uzyskaniu stopnia doktorskiego kierowała ona jednym projektem finansowanym przez Narodowe Centrum Nauki w ramach programu Miniatura w latach 2017–2018, zatytułowanym *Kierownictwo Badań and Początkami Państwa Polskiego (1949–1953). Geneza, działalność, znaczenie*, a więc tak, jak jej monografia, opublikowana w roku 2021. Ponadto bierze ona aktualnie udział w realizacji kierowanego przez dr. Olgierda Ławrynowicza projektu NPRH *Leksykon archeologii katyńskiej (1990–2015)*.

W latach 2016–2019 dr Adrianna Szczerba odbyła cztery tygodniowe zagraniczne pobyty studyjne we Lwowie, Kijowie i Charkowie w Ukrainie, a w roku 2022 – w Groningen w Holandii.

Dr Adrianna Szczerba, jak wynika z przedłożonej dokumentacji, nie przejawiała w okresie po uzyskaniu stopnia doktorskiego bardziej ożywionej działalności w zakresie archeologii terenowej. Również osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne i popularyzujące naukę dr Adrianny Szczerby nie są szczególnie imponujące, jednak warto podkreślić, że prowadzi ona w Uniwersytecie Łódzkim od wielu lat zajęcia dydaktyczne w języku polskim i angielskim o charakterze wykładów i seminariów dla studentów archeologii, historii oraz etnologii i antropologii kulturowej studiów I i II stopnia. Była też promotorką pięciu prac

licencjackich. Jeśli chodzi o działalność popularyzującą naukę, to wypada wspomnieć, że dr Adrianna Szczerba jest aktywnym członkiem Klubu Historycznego im. S. Roweckiego – „Grota”; wygłasza także prelekcje popularnonaukowe w Oddziale w Łęczycy Towarzystwa Naukowego Płockiego.

Podsumowując dorobek dr Adrianny Szczerby, uzyskany przez nią po otrzymaniu stopnia doktorskiego, poza głównym wskazanym przez nią osiągnięciem, jakim jest monografia zatytułowana *Kierownictwo Badań and Początkami Państwa Polskiego (1949–1953). Geneza, działalność, znaczenie*, można stwierdzić, że jest to przykład wystarczająco obszernego i wartościowego dorobku (obejmującego aż dwie monografie książkowe i 21 artykułów i rozdziałów w periodykach i pracach zbiorowych), charakteryzującego dojrzałego badacza historii archeologii o wyraźnie sprecyzowanych zainteresowaniach chronologicznych i geograficznych. Na szczególne wyróżnienie zasługują według mnie dwie powiązane ze sobą dziejami jednego budynku (który przez pewien czas stanowił siedzibę Instytutu Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego) bardzo interesujące monografie „łódzkie” – *Szkoła Zgromadzenia Kupców miasta Łodzi (1898–1938)* (z roku 2015) i *Dom uczonych. Dzieje kamienicy przy ul. Uniwersyteckiej 3 w latach 1945–2018* (z roku 2019) – ważne, oparte na wnikliwych studiach archiwalnych, przyczynki do poznania złożonej historii miasta, historii szkolnictwa łódzkiego, historii Uniwersytetu Łódzkiego i naukowego życia w Łodzi.

Dorobek ten, pomimo wysokiej oceny osiągniętego przez autorkę znawstwa przedmiotu, cechuje jednak w pewnej mierze brak szerszego niż tylko regionalne ujmowania badanych zjawisk oraz przede wszystkim niedostatek szerszej współpracy międzynarodowej, co w przypadku kandydatki do uzyskania stopnia doktora habilitowanego stanowi jednak pewną wadę, ponieważ w przypadku twórczości naukowej osoby posiadającej stopień doktora habilitowanego oczekiwać należałoby rozległości ujęć historycznych, umiejętności syntez i generalizacji oraz zdolności rekonstruowania szerszych zjawisk społeczno-kulturowych.

Warto przypomnieć, że jednym z ustawowych wymogów uzyskania stopnia doktora habilitowanego jest „wykazywanie się [przez kandydata] istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej” (art. 219 ust. 1 pkt 3 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*). W świetle omówionego wyżej dorobku dr Adrianny Szczerby trzeba stwierdzić, że wymóg ten jest w tym przypadku spełniony, ale jedynie w niewielkim stopniu.

W tej sytuacji na ocenę wniosku kandydatki zasadniczy wpływ musi mieć ocena monografii wskazanej przez nią jako najważniejsze osiągnięcie naukowe, a mianowicie książki *Kierownictwo Badań and Początkami Państwa Polskiego (1949–1953). Geneza, działalność, znaczenie*.

Ocena osiągnięcia naukowego

Rozprawa *Kierownictwo Badań and Początkami Państwa Polskiego (1949–1953). Geneza, działalność, znaczenie* składa się ze *Wstępu* (6 stron), siedmiu rozdziałów o bardzo zróżnicowanej objętości: *Spory o początki Polski w dawnej historiografii polskiej* (20 stron), *„Potrzeba przygotowania wielkiej rocznicy”* (14 stron), *Program tzw. milenijnych badań nad początkami państwa polskiego* (22 strony), *Struktura organizacyjna* (14 stron), *Miliony na Millennium. Podstawy finansowe KBNPPP* (3 strony), *Działalność archeologiczna KPNPPP* (182 strony) oraz *Pracownie centralne Kierownictwa Badań nad Początkami Państwa Polskiego* (10 stron) oraz *Zakończenia* (2 strony). Rozprawę uzupełniają: wykaz cytowanej literatury, spis ilustracji oraz indeksy osób i miejscowości. Niestety, należy żałować, że pomimo dobrej znajomości języka angielskiego (jak wynika z informacji zawartych w dokumentacji wniosku), autorka nie dołączyła do książki streszczenia w tym języku, wskutek czego książka jest dostępna jedynie czytelnikom polskim.

Przystępując do oceny tej rozprawy trzeba podkreślić, że dotyczy ona niezwykle ważnego okresu w historii polskiej archeologii, okresu, który chociaż był krótki, to równocześnie odegrał istotną rolę w ukształtowaniu na długi okres metodyki i metodologii badań, ich organizacji, jak również w uformowaniu wizji procesów prowadzących do powstawania państwa polskiego we wczesnym średniowieczu. Nigdy wcześniej w polskiej archeologii nie stworzono tak szeroko zakrojonego programu badań naukowych, a kolejne porównywalne pod względem rozmachu przedsięwzięcie naukowe – badania archeologiczne na trasach budowy autostrad – pojawiło się dopiero w ostatniej dekadzie XX wieku, a więc niemal 50 lat później. Skutki rozwiązań przyjętych w ramach „programu millennialnego” w omawianym przez autorkę monografii okresie lat 1949–1953 trwają właściwie do dnia dzisiejszego, stąd też próba jego naukowego opracowania podjęta przez dr Adrianę Szczerbę musi być uznana za bardzo istotną, zwłaszcza, że ocena tego okresu w dotychczasowym piśmiennictwie bywała skrajnie zróżnicowana, a brak obiektywnej wiedzy na temat tego okresu zastępowany był często rozmaitymi nieweryfikowanymi hipotezami,

dotyczącymi na przykład decyzji personalnych, czy powiązania pomiędzy światem nauki a polityką. Niestety, dr Adrianna Szczerba podjęła się opracowania zagadnień związanych z genezą i działalnością Kierownictwa Badań nad Początkami Państwa Polskiego zbyt późno – w momencie, kiedy wszyscy uczestnicy tych wydarzeń już nie żyją i nie jest możliwe uzyskanie wiarygodnych informacji „z pierwszej ręki”. W tej sytuacji monografia musiała zostać oparta na archiwaliach, szczęśliwie zachowanych w różnych instytucjach archeologicznych, oraz publikacjach naukowych, a także na nielicznych publikowanych wspomnieniach archeologów o tym okresie.

Monografia autorstwa dr Adrianny Szczerby przedstawia po raz pierwszy w polskim piśmiennictwie naukowym szczegółowy i obiektywny, bo oparty na wnikliwej analizie źródeł, obraz procesów, które doprowadziły do powołania „programu millennialnego” w polskiej archeologii. Ukazuje także sposób zarządzania tym rozległym i złożonym projektem badawczym, o bezprecedensowej multidyscyplinarności. Dzięki wykorzystaniu cytatów z wypowiedzi różnych uczestników zdarzeń, udało się autorce w wielu partiach rozprawy stworzyć żywą narrację, odzwierciedlającą dynamikę rodzącej się dyscypliny naukowej w trudnych, bezpośrednio powojennych latach. Równocześnie, monografia stanowi swoiste kompendium wiedzy na temat badań archeologicznych w tym okresie – autorka podaje ogromną masę szczegółów dotyczących wykopalisk podejmowanych przez Kierownictwo Badań nad Początkami Państwa Polskiego, w tym na przykład także składy osobowe ekspedycji (co jednak z korzyścią dla płynności narracji mogłoby zostać przeniesione do aneksów na końcu książki). Omawiając poszczególne stanowiska badane w tym okresie, stara się odwołać także do wyników najnowszych badań, wskazując ewentualne odmienności współczesnych interpretacji ich dziejów. Pewnym rozczarowaniem jest jedynie niezwykle skrótowe zakończenie książki, w którym można byłoby spodziewać się nieco szerszej próby obiektywnej oceny omawianego przez autorkę okresu historii polskiej archeologii i wskazania jego długofalowych skutków.

Reasumując, monografia Kierownictwo Badań nad Początkami Państwa Polskiego, autorstwa dr Adrianny Szczerby, stanowi bez wątpienia potrzebną i wartościową publikację naukową, wykazującą opanowanie przez autorkę w wysokim stopniu umiejętności pracy badawczej z wykorzystaniem wielorakich źródeł.

Język pracy zasadniczo jest bardzo dobry, a pomyłek w druku jest bardzo mało. Dobrze, że rozprawa została zaopatrzona w indeks osób, chociaż niestety nie jest on

kompletny. Warto może jedynie zwrócić uwagę na pewne niekonsekwencje: autorka słusznie stara się podawać daty życia osób wymienianych przez siebie, co jednak przy ogromnej liczbie osób wymienianych w książce w większości przypadków się nie udało (a niekiedy udało się jedynie częściowo, na przykład Lechosław Rauhut, który na s. 213 wymieniony jest jako osoba żyjąca, w rzeczywistości zmarł w roku 2007); niekiedy zaś daty te są powtarzane parokrotnie (np. daty życia Włodzimierza Hołubowicza i Heleny Cehak-Hołubowiczowej podane są na stronie 185 i ponownie na stronie 194). Inna kwestia dotyczy nazwisk młodych archeologek, które w omawianych przez autorkę latach posługiwały się nazwiskami panińskimi, ale świat nauki znacznie lepiej poznał je pod późniejszymi nazwiskami, przyjętymi po zawarciu związku małżeńskiego (np. wymieniana na s. 181 Teresa Hildt to późniejsza Teresa Węgrzynowicz [1930–2022], a na s. 214 Jadwiga Bronicka, to późniejsza Jadwiga Rauhutowa [1930–2022]) – szkoda, że autorka nie podawała w takich przypadkach tych późniejszych nazwisk w nawiasach, ponieważ większość czytelników jej książki zapewne nie wie, że chodzi o tę samą osobę. Zdarzają się też autorce błędy w podawaniu nazwisk (na przykład na s. 181 „Halszka Szoldarska”, to w rzeczywistości Halszka Szoldrska [1909–1992]).

Wykorzystane przez autorkę źródła są bardzo liczne: wystarczy wspomnieć, że wykaz wykorzystanych w monografii archiwaliów liczy 12 stron druku, zaś wykaz cytowanych publikacji – aż 45 stron. Ukazuje to ogrom pracy włożonej przez autorkę w przygotowanie książki. Pomimo to, nie mogę nie zauważyć, że uwzględnienie pewnych dodatkowych publikacji mogłoby wzbogacić narrację tej monografii. Mam tu na myśli, przykładowo, pominięte przez autorkę publikacje Przemysława Urbańczyka na temat rodzącej się w latach „millennijnych” metodyki badań wykopaliskowych na stanowiskach wielowarstwowych (P. Urbańczyk, Założenia teoretyczne badań stratygraficznych w polskiej literaturze archeologicznej, *Archeologia Polski* 25 (1): 183–193; tenże, Teoria i praktyka badań wykopaliskowych Tadeusza R. Żurowskiego, [w:] Z. Kobyliński i J. Wysocki (red.), *Tadeusz R. Żurowski i konserwatorstwo archeologiczne w Polsce XX wieku*, Warszawa 1999, s. 55–62; tenże, Metodyka prac wykopaliskowych w Europie – zarys dziejów badań, [w:] W. Brzeziński (red.), *Metody badań wykopaliskowych*, Warszawa 2000, s. 9–80; tenże, Excavation methodology in post-war Poland: The forgotten revolution, [w:] G. Carver (red.), *Digging in the dirt*, Oxford 2004, s. 111–114), publikacje Jacka Lecha na temat historii polskiej archeologii w XX wieku (Jacek Lech, Between captivity and freedom: Polish archaeology in the 20th century, *Archaeologia Polona* 35/36 (1997/1998): 25–222, i w rozszerzonej wersji

książkowej: tenże, *Between captivity and freedom: Polish archaeology in the 20th century*, Warszawa 1999), czy wreszcie powstałe przy moim skromnym udziale publikacje na temat propagandowego wykorzystania wyników badań „millennijnych” do uzasadniania polskich praw do tzw. Ziem Odzyskanych (Zbigniew Kobyliński i Grażyna Rutkowska, Propagandist use of history and archaeology in justification of Polish rights to the „Recovered Territories” after World War II, *Archaeologia Polona* 43 (2005): 51–124, i w wersji polskojęzycznej: ci sami, Propagandowe wykorzystanie archeologii w uzasadnianiu polskich praw do Ziem Odzyskanych po drugiej wojnie światowej. *Saeculum Christianum* 13 (2006): 13–80).

Po lekturze tej obszernej monografii, pomimo wyrażonej wyżej jej wysokiej oceny, odczuwam jednak pewien niedosyt. Sądzę bowiem, że zebrany przez autorkę materiał źródłowy mógłby posłużyć jej do nieco bardziej pogłębionych analiz pewnych aspektów funkcjonowania Kierownictwa Badań nad Początkami Państwa Polskiego i jego dalekosiężnych skutków. Chociaż monografia zawiera ważne spostrzeżenia na ten temat, chętnie dowiedziałbym się mianowicie więcej na temat tego, jak rodziła się w tym okresie metodyka badań wykopaliskowych na stanowiskach wielowarstwowych, zwłaszcza, że prowadzenie wykopalisk na tych skomplikowanych stanowiskach powierzano często zupełnie jeszcze niedoświadczonym młodym archeologom. Z lektury rozprawy dowiadujemy się, że odbywano wówczas bardzo wiele spotkań roboczych i konferencji metodycznych, w czasie których miały miejsce ożywione dyskusje – myślę, że na ten temat autorka mogłaby czytelnikowi powiedzieć znacznie więcej, niż to zawarła w swojej książce. Drugim aspektem, który moim zdaniem zasługuje na jeszcze bardziej wnikliwą analizę jest relacja pomiędzy dążeniami naukowców a celami polityków w owym okresie – obiektywne i pełne jej rozpoznanie wymagałoby sięgnięcia do innego rodzaju archiwaliów, a mianowicie do dokumentów dotyczących działania władz państwowych i partyjnych. I wreszcie trzecim kierunkiem dalszych analiz powinny według mnie stać się relacje pomiędzy światem nauki a społeczeństwem – odbiór społeczny ustaleń dokonywanych przez archeologów. W tym przypadku należałoby sięgnąć do jeszcze innego asortymentu źródeł, na przykład do regionalnej prasy codziennej z tego okresu. Mam nadzieję, że autorka będzie kontynuować studia nad tymi zagadnieniami.

Podsumowując, w mojej opinii monografia pt. *Kierownictwo Badań and Początkami Państwa Polskiego (1949-1953). Geneza, działalność, znaczenie autorstwa dr. Adrianny Szczerby* spełnia wymagania ustawowe stawiane osiągnięciu naukowemu, wynikające z

art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Po zapoznaniu się z treściami w niej zawartymi stwierdzam, że wnosi ona znaczny wkład w rozwój dyscypliny archeologia.

Konkluzja

1. Przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe – dzieło opublikowane w całości pt. *Kierownictwo Badań and Początkami Państwa Polskiego (1949-1953). Geneza, działalność, znaczenie* autorstwa dr. Adrianny Szczerby opublikowane w 2021 r., w mojej opinii wnosi znaczny wkład w rozwój dyscypliny archeologia w myśl art. 219 ust. 1 pkt. 2 lit. a Ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Istotnymi osiągnięciami naukowymi habilitantki są również jej wcześniejsze publikacje, w tym zwłaszcza dwie monografie: *Szkoła Zgromadzenia Kupców miasta Łodzi (1898–1938)* (z roku 2015) i *Dom uczonych. Dzieje kamienicy przy ul. Uniwersyteckiej 3 w latach 1945-2018* (z roku 2019).
2. Aktywność naukowa dr. Adrianny Szczerby spełnia – w niezbyt imponującym, ale jednak wystarczającym stopniu – kryterium istotnej aktywności naukowej w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt. 3 Ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

W związku z powyższym **wyrażam pozytywną opinię w sprawie nadania dr. Adriannie Szczerbie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie archeologia.**

